

Путівник для вивчення

ЄВАНГЕЛІЄ ОБІРВАНЦЯ

*Добра новина
для забруднених,
побитих
та вигорілих*

БРЕННАН МЕННІНГ

Також

19 милостей:
духовна
подорож
пошуку, молитви
і споглядання

СЛОВО ДО ЧИТАЧІВ

Цей Путівник має на меті допомогти вам глибоко усвідомити й назавжди закарбувати в серці та розумі провідні істини євангелія благодаті, яке є наріжним каменем здорового християнського вчення.

Воно містить добірку матеріалів для вивчення та обговорення в групі *книги Бреннана Меннінга «Євангеліє обірванця»*. Ця книга стала сучасною класикою роздумів про благодать, тому прочитати її має кожен, хто торує шлях учня Ісуса Христа.

Кожну зустріч групи – орієнтовно раз на тиждень – варто присвятити обговоренню одного розділу книги (проте, якщо ви не встигаєте обговорити якійсь розділ за тиждень, не треба поспішати!). До кожного розділу цей Путівник містить:

- ключові вірші з Писання, на які спирається автор, та
- питання для обговорення, що пропонують живу дискусію, аби вивчення книги проходило у живій атмосфері обміну думками, особистими свідоцтвами й переживаннями з даної теми.

Перед зустріччю вам необхідно прочитати відповідний розділ книги. Спробуйте обзавестися власним примірником книги! Від вашого уважного читання та розважання над прочитаним залежатиме, наскільки успішно пройде спілкування, коли ви зберетеся разом. Читаючи книгу, озбройтеся ручкою та без жодних коливань підкреслюйте фрагменти, ставте на полях зірочки чи знаки питання щодо всіх думок, які вас зацікавили.

Під час зустрічі ми наполегливо рекомендуємо

вам разом читати наведені уривки з Писання та за можливості вивчити їх.

Після зустрічі групи знайдіть час, заспокойте своє серце перед Богом та спробуйте осмислити почуте. У молитовному розважанні над Божим словом дозвольте Святому Духові обновляти ваш розум, зцілювати душевні рани й вести за Собою.

Коли ви прочитаєте й обговорите книгу «Євангеліє обірванця», видавці разом з автором пропонують вам поринути в особисту мандрівку віри під проводом роздуму «*19 милостей*». Це запрошення пізнати і пережити більш автентично любов Ісуса Христа силою Святого Духа. Ваш час буде сповненим пошуків, молитви та споглядання. Своєрідне продовження книги, ця мандрівка може повністю перевернути вашу уяву про те, що означає і чого вартує шлях учня Ісуса Христа. Не поспішайте в читанні – присвятіть молитовному розважанню над кожною милістю Бога, про які пише автор, принаймні цілий день. Наприкінці цієї подорожі ви обов'язково відчуєте, що у ваших стосунках з Богом щось змінилося – назавжди.

Розділ 1

Щось пішло геть не так

ЦЕРКВА – ЦЕ НЕ МУЗЕЙ ДЛЯ СВЯТИХ, А ЛІКАРНЯ
ДЛЯ ГРІШНИКІВ.

– МОРТОН КЕЛСІ

Здорові не потребують лікаря, лише хворі. Ідіть, отже, і навчіться, що значить: Я милосердя хочу, а не жертви. Бо я прийшов кликати не праведних, а грішних (Мт. 9, 12–13).

Бо ви спасені благодаттю через віру. І це не від нас: воно дар Божий. Воно не від діл, щоб ніхто не міг хвалитися (Еф. 2, 8–9).

Обговоріть в групі:

1. Автор зауважує про багато свідчень того, що «церква стала радше ранили цілителів, аніж зцілювати зраниених». Про що тут йдеться? Чи стикалися ви особисто з чимось подібним? Чому автор пов'язує проблему з кризою вчення про євангеліє благодаті та перетворенням його на релігійну неволю? У чому полягає ця неволя?
2. Поясніть своїми словами, що таке євангеліє благодаті. Чому істина, яку воно проголошує, дійсно є приголомшливою?
3. Чому життя благодаттю означає сповна визнавати *всю* історію свого життя, її світлий і темний боки? Як це пов'язано з умінням признавати все навколо себе як дар?
4. Автор радить: «Ніколи не плутай своє сприйняття самого себе із тайною, яка полягає в тому, що ти справді *прийнятий*». Про яке прийняття йдеться?

5. Чи згодні ви з твердженням, що «усяка церква, яка не приймає того, що складається вона з грішних людей та заради них існує, беззастережно відкидає євангеліє благодаті»? Поясніть.

Розділ 2

Велична монотонність

**НАЙБІЛЬША ШАНА, ЯКУ МИ МОЖЕМО ВІДДАТИ
ВСЕМОГУТНЬОМУ БОГОВІ, – ЦЕ ЖИТИ В РАДОСТІ,
БО МИ ПІЗНАЛИ ЙОГО ЛЮБОВ.**

– ЮЛІАНА НОРІДЖСЬКА

Коли на небеса спогляну, твір твоїх пальців, на місяць та на зорі, що створив єси, то що той чоловік, що згадуєш про нього, або людська істота, що про неї дбаєш (Пс. 8, 4–5).

А де збільшився гріх, там зарясніла благодать, щоб, як гріх панував через смерть, так само й благодать запанувала через праведність для життя вічного Ісусом Христом, Господом нашим (Рим. 5, 20–21).

Обговоріть в групі:

1. Які думки викликає у вас велична картина створеного Богом всесвіту? Чому ми тремтимо від Божих сили та величі і разом з тим намагаємося чинити опір безумовній Божій любові? У чому зазвичай полягає цей опір?
2. Прочитайте уривки з послань Павла: Рим. 3, 24; 4, 4; 5, 2; 5, 15–21; 6, 14–18; 1 Кор. 1, 4; 2 Кор. 9, 14; 4, 15; Ді. 15, 11; 1 Тим. 1, 14. Про які головні ознаки благодаті та її дії говорить апостол?
3. Як ви розумієте слова «благодать – це активне

вираження любові»? Чому розуміння благодаті не полишає місця ані для законницького, ані для фамільярного ставлення до Бога?

4. «Люблячий Бог плакає люблячих людей». Чому віра в Бога, який любить послідовно і вірно, виховує впевнених та вільних учнів?
5. Чому ми отримуємо мир в серці лише тоді, коли все, до чого прагнемо, – це Бог. І чому цей мир втрачаємо, як тільки починаємо прагнути ще чогось окрім Нього?
6. Блез Паскаль казав: «Бог створив людину за Своїм образом та подобою, й людина відповіла Йому тією самою люб'язністю». Поясніть, що він мав на увазі. Чому автор наполягає, що наше досвідчення безумовної Божої любові має формувати лише Святе Письмо?

Розділ 3

Євангеліє обірванця

ЖИТТЯ – РУХЛИВА ТІНЬ, АКТОР НІКЧЕМНИЙ.
ГОДИНУ ЧВАНІТЬСЯ, ГОРИТЬ НА СЦЕНІ. І КРАЙ...

– ВІЛЬЯМ ШЕКСПІР

*Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне
(Мт. 5, 3).*

*Якщо ви не навернетесь і не станете, як діти, не
ввійдете в Небесне Царство. Хто, отже, стане
малим, як ця дитина, той буде найбільший у Не-
беснім Царстві» (Мт. 18, 2–4).*

Обговоріть в групі:

1. Як ви думаєте, чим вбогі, непривабливі й нехтувані викликали таку симпатію в Ісуса? Чи згодні ви,

що Царство належить людям, які не намагаються мати перед іншими добрий вигляд чи справляти на когось враження – бодай і самі на себе? Чому?

2. Як притча про ченця й тигра пояснює веління Ісуса стати нам такими, як діти?
3. У чому полягає небезпека добрих діл, духовних вправ та інших зусиль з боку віруючих, якщо за ними стоїть бажання заручитися Божою прихильністю?
4. Як ви розумієте слова: «Спасіння – це радість у Богові, яка виражається в радості у своєму ближньому і разом із ним»? Що в практичному сенсі означає досвідчити Божу любов в Ісусі Христі?
5. Чому в ставленні до різних ідей та установок – зокрема й своїх власних – потрібно зберігати дитячу неупередженість?

Розділ 4

Набакирені німби

БЛАГОДАТЬ ОЗНАЧАЄ, ЩО БОГ – НА НАШОМУ БОЦІ, А ОТЖЕ, МИ – ПЕРЕМОЖЦІ, НЕЗАЛЕЖНО ВІД ТОГО, ЯК ДОБРЕ МИ ЗІГРАЛИ.

– ДОНАЛЬД МАК-КАЛЛОУ

Любов же полягає не в тому, що ми полюбили Бога, а що він полюбив нас і послав Сина свого – примирення за гріхи наші (1 Йо. 4, 10).

Страхи нема в любові, а, навпаки, досконала любов проганяє геть страх, бо страх має в собі кару, а хто боїться, той недосконалий у любові (1 Йо. 4, 18).

Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає (Йо. 15, 13).

Обговоріть в групі:

1. Чому послідовність «прощення, відтак покаяння», а не навпаки, є ключовою для розуміння євангелія благодаті? Чи згодні ви, що покаяння є вираженням вдячності за отримане прощення, ніж спробою заслужити прощення? Поясніть, чому.
2. Як ви думаєте, чому довіру до Ісуса Христа автор називає основною характерною рисою життя під благодаттю? В чому практично ця довіра полягає? Чи згодні ви з автором, який називає повернення від недовіри до довіри *остаточним наверненням*. Що тут мається на увазі?
3. Як ви розумієте те, що Біблія називає «вбогістю духа»? Чому ця риса неодмінно притаманна спасеним грішникам, які живуть благодаттю?
4. Чому третьою рисою святого з набакиреним німбом автор називає чесність? У чому вона полягає в повсякденному житті? Чому автор вважає, що чесність зустрічається нечасто, навіть – у церкві?

Розділ 5

Баклани та мартини

ПОТРЕБУЄМО МИ НЕ ОБ'ЄКТИВНОГО
ДОКАЗУ ІСНУВАННЯ БОГА,
А ДОСВІДУ БОЖОЇ ПРИСУТНОСТІ.

– ФРЕДЕРІК БЮХНЕР

Бо Його невидиме від створення світу, власне Його вічна сила й Божество, думанням про твори стає видиме (Рим. 1, 20).

Блаженний той, хто не повниться в мені бентегою (Лк. 7, 23).

Обговоріть в групі:

1. Чи траплялися коли-небудь дива у вашому житті? Пригадайте.
2. Чи згодні ви з твердженням, що почуття дива наш світ майже втратив? Що нам дуже бракує досвіду благоговіння, пошанування та зачудування, коли йдеться про славу створіння та Божої присутності навколо? Чому?
3. Життя за євангелієм благодаті веде нас до всесвіту, який сповнений Богом і просякнутий Христом. Як ви живете у присутності живого Бога? Опишіть. Де навколо себе бачите прояви Його благодаті?
4. Прослідкувавши історію завіту між Богом та Ізраїлем, скажіть, в чому причина такої різкої ірраціональності Божої поведінки у ставленні до Свого народу? Як це допомагає глибше зрозуміти євангеліє благодаті?

Розділ 6 Grazie, Signore

ПІРКОТУ ХРЕСТА, БОЖЕ ОДКРОВЕННЯ У ХРЕСТІ
ІСУСА ХРИСТА МИ ЗРОБИЛИ ДЛЯ СЕБЕ
ТЕРПИМИМИ, БО ПРИЗВИЧАЇЛИСЬ РОЗУМІТИ ЇХ
ЯК НЕОБХІДНИЙ ЕЛЕМЕНТ ПРОЦЕСУ СПАСІННЯ.

— ЮРГЕН МОЛЬТМАНН

Того, хто не знав гріха, Він за нас зробив гріхом, щоб ми стали Божою праведністю в Ньому (2 Кор. 5, 21).

Я – світло, на світ прийшов, щоб кожен, хто в мене вірує, не перебував у темряві (Йо. 12, 46).

Бо то Бог у Христі примирих собі світ, не врахо-

вуючи людям їхніх переступів, поклавши в нас слово примирення (2 Кор. 5, 19).

Обговоріть в групі:

1. Як вважаєте, чому у витворах мистецтва та культурі, коли йдеться про Христове розп'яття, часто намагаються уникнути зображення страждань, крові, жорстокості тощо? Чому людській природі притаманно уникати торкатися цих аспектів хресної жертви Ісуса?
2. Якого рішення – «особистого, вільного та нешаблонного» – очікує від нас Христова жертва? До чого закликають «кризові притчі» у Євангеліях? Чому це рішення невідкладне і не сумісне з необтяжливою релігією?
3. Чи згодні ви з тим, що прийняти благодать самостійно, з власної волі, ми не можемо? Чому? Що Святе Письмо пропонує як єдину основу для навернення?
4. Чому довіра, що повністю залежить від відповіді, яка на неї надходить, є хибною? Чого ця істина вчить нас у особистих відносинах з Ісусом?
5. Чому автор вважає, що довіряти Богові ми будемо лише настільки, наскільки Його любитимемо? Що ви про це думаєте самі?
6. Чи справді характерною рисою ствердної відповіді на добровільне втручання Ісуса в наше життя є щира вдячність? В чому вона проявляється практично? Якою мірою цей вияв може бути продиктований нашим вольовим рішенням, себто наскільки він залежить від нас?

Розділ 7

ЛИПОВІ КОШТОВНОСТІ І ГОТ-ДОГІ З ТИРСИ

ДИЯВОЛ ЖИВЕ У ПРАГНЕННІ ЛЮДСЬКУ ДУШУ
КОНТРОЛЮВАТИ, А НЕ ЗВІЛЬНЯТИ.

— ЮДЖИН КЕННЕДІ

*Коли ми кажемо, що гріха не маємо, то ми самих себе обманюємо, і правди в нас немає (1 Йо. 1, 8).
Остерігайтесь книжників, що... з'їдають дома вдо-
вині й довго моляться для виду (Мк. 12, 38–40).*

Обговоріть в групі:

1. Чому люди так панічно бояться визнати, що в багатьох аспектах свого життя вони – обірванці? Чому обман та самообман часто здається їм кращим рішенням?
2. Чи згодні ви з Бонгьоффером, що віруючим для досягнення справжнього братерства бракує визнання себе не тільки спільнотою святих, але й спільнотою грішників? Що це може значити практично для вашої церковної громади?
3. Як ви розумієте слова, що християнам зазвичай пропонується вибір не між Ісусом та Варавою, а між Ісусом та Каяфою? Чи є місце духу Каяфи у вашій групі, у вашому серці?
4. Які прояви фальшивої благодаті ви бачите особисто в собі?

Розділ 8

Свобода від страху

ЗАПЕВНЕНИЙ У ВАШОМУ СПАСІННІ
НЕПОВТОРНОЮ БЛАГОДАТТЮ ГОСПОДА
НАШОГО ІСУСА ХРИСТА.

– БРАТ РОЖЕ

І спізнаєте правду, і правда визволить вас (Йо. 8, 32).

*Страху нема в любові, а, навпаки, досконала любов
проганяє геть страх, бо страх має в собі кару,
а хто боїться, той недосконалий у любові
(1 Йо. 4, 18).*

*Господь же – дух, а де Господній дух, там воля
(2 Кор. 3, 17).*

Обговоріть в групі:

1. Чому деяким християнам легше дозволити іншим приймати рішення замість себе або покластися на букву закону? Чим їх лякає свобода?
2. Як Ісус пропонує нам визволитися з дому страху? Який дім Він пропонує натомість?
3. Чому християнам варто постійно святкувати? Де полягає коріння християнської радості та веселощів?
4. «Підсвідомо ми можемо втілювати фарисейську молитву у словесній формулі митаря». Що тут мається на увазі? Що є головним ворогом нашої свободи у Христі?
5. Чому дедалі сильніше усвідомлення власної ідентичності є найбільш дієвим шляхом отримати свободу, яку пропонує життя в благодаті? У чому полягає ця ідентичність?

6. Чи згодні ви, що лагідне ставлення до себе – це основа нашого лагідного ставлення до інших? Поясніть.

Розділ 9

Другий поклик

ЩОБИ ЗРОСТАТИ У ВІРІ, ТРЕБА КОЖНОГО ДНЯ
ПРОПОВІДУВАТИ ЄВАНГЕЛІЕ... САМОМУ СОБІ.

– ДЖЕРРІ БРІДЖЕС

*Хто не любить, той не спізнав Бога, бо Бог – любов.
(1 Йо. 4, 8).*

*Радуймося і веселимося і віддаймо славу йому,
бо настав шлюб Агнця (Одкр. 19, 9).*

Багато бо покликаних, але вибраних мало (Мт. 22, 14).

Обговоріть в групі:

1. Як вважаєте, чи розпочалася вже «друга мандрівка» у вашому житті? Що стало поштовхом для неї і чому жити за «минулою програмою» вже не виходить?
2. Чи згодні ви з тим, що в основі нашої здатності сягати зрілості і духовно зростати лежить відповідь на запитання: «Ви *справді* свідомі того, що Бог повниться до вас палкою любов'ю?» Якщо це так, чому?
3. Чому справжня євангельська віра завжди викликає глибоке незадоволення своїм поточним становищем? Що є протилежністю такої гарячої віри? Чи відчували ви згасання у своєму житті?
4. У чому християнська надія, яку народжує жива віра, докорінно відрізняється від легковажного оптимізму Поліанни?

5. Чому реальний виклик християнського зростання – це завжди виклик особистої відповідальності? Чи вірите ви у те, що Бог очікує від вас більше невдач, ніж ви самі очікуєте від себе?

Розділ 10

ЗВИТЯЖНА КУЛЬГАВІСТЬ

УСПІХ НІКОЛИ НЕ ОСТАТОЧНИЙ, А НЕВДАЧА – НЕ ФАТАЛЬНА. ЯКЩО ЩОСЬ І МАЄ ЗНАЧЕННЯ, ТО ЦЕ ВІДВАГА.

– ВІНСТОН ЧЕРЧІЛЛЬ

Як [блудний син] був іще далеко, побачив його батько його й, змилосердившись, побіг, на шию йому кинувся і поцілував його (Лк. 15, 20).

І блаженний, хто через Мене спокуси не матиме! (Мт. 11, 6).

Обговоріть в групі:

1. Прослідкуйте в Писанні (Мк. 14, 27–72 та Йо. 21, 15–23), як безвольна Петрова зрада Учителя стала не остаточною невдачею, а приводом для болісного особистого зростання у вірності. Чи можете пригадати у своєму житті приклад того, як моральні провали та відмови від благодаті кінець кінцем приносили добрі плоди?
2. Як ви поясните слова Августина, який перефразовує Павла: «Тим, які люблять Бога, усе співдіє на добро, навіть гріх»?
3. Що автор називає «звитяжною кульгавістю»? Чому вона є невід’ємною частиною нашого духовного досвіду? Згадайте епізоди такої кульгавості у власному житті.

4. Вірність потребує трьох речей: сміливості поставити на Ісуса все, бажання продовжувати зростати та готовності протягом усього життя ризикувати спіткатися з невдачами знов і знов. Що означає кожна з них конкретно для вас?

Розділ 11

Дрібка безумства

ДЛЯ ЦЬОГО ПОТРІБНЕ БЕЗУМСТВО! БЕЗУМСТВО, ЧУЄШ? БО ТРЕБА ВСЕ ПОСТАВИТИ НА КАРТУ!

– НІКОС КАЗАНДЗАКІС

Господь – мій настир: нічого мені не бракуватиме (Пс. 22, 1).

Я тебе не забуду. Глянь! Я записав тебе в себе на долонях, мури твої завжди передо мною (Іс. 49, 15–16).

Коли Бог за нас, хто проти нас? Він власного Сина свого не пощадив, а видав його за всіх нас, – як же разом із ним не подарує нам усього? (Рим. 8, 31–32).

Обговоріть в групі:

1. «Цілісне життя постає з відданості мрії» – як ви розумієте цю істину? Що вона означає для вас особисто?
2. Чи заволодівала вами коли-небудь «сила несамовитої прихильності», про яку говорить автор? Пригадайте, як це було.
3. Автор стверджує, що перший крок до нашого відродження починається з того, щоб прийняти те, де ви перебуваєте, і відкрити свою убогість, слабкість та порожнечу перед Любов'ю, яка є всім. Чому він вважає, що для цього потрібно попросити у Бога трохи безумства?

Бреннан Меннінг

19 МИЛОСТЕЙ: ДУХОВНА ПОДОРОЖ

ВІТАЮ, ОБІРВАНЦЮ...

Я запрошую тебе вирушити зі мною у цю коротку подорож пошуку, молитви і споглядання. Кожен розділ у цих духовних роздумах – це запрошення для тебе пізнати і пережити більш автентично любов Ісуса Христа силою Духа. А тоді, коли ти цілковито віддаси Христові своє серце, я молюся, щоб ти став Його милосердною присутністю в цьому світі і провадив інших до неспівмірної ні з чим любові нашого Авви, Отця.

Бажаю тобі такого пробудження, яке пережив я багато років тому під час духовного усамітнення в пустелі Сарагоса в Іспанії. Одного разу вночі я пішов до каплиці помолитися. Світ спав, але моє серце прокинулось для Господа, і я довго стояв під розп'яттям. Тоді в душі я почув слова Ісуса Христа: «З любові до тебе я покинув Свого Отця і прийшов до тебе, який тікав від Мене, який цурався Мене, який не хотів чути Мого імені. З любові до тебе я був обплюваний, скалічений і прибитий до хреста».

В уяві я бачив, як струменіє кров з ран на тілі Христа. І чув, як Його кров кричала: «Це не жарти. Для мене це не пусті слова – те, що Я полюбив тебе». Чим довше я дивився, тим більше усвідомлював, що

ніхто – жоден чоловік чи жодна жінка – ніколи в житті не любив і не зможе полюбити мене так, як любить Він.

Я вийшов у темряву і закричав у ніч: «Ісусе, Ти божевільний? Ти втратив глузд, полюбивши мене так сильно?»

У день, коли я вступив до ордену, один старенький францисканець сказав мені: «Коли ти досвідчиш любов Ісуса Христа, більше ніщо у світі не здаватиметься тобі прекрасним або бажаним». Тієї ночі я відчув на собі, що він мав на увазі.

Отож, мій друже, на наступних сторінках бажаю тобі отримати дев'ятнадцять (щонайменше!) милостей від твого люблячого Отця. Кожна з них – незаслужений дар. Насолодись ними сповна. Слухай Духа і підкоряйся. Тільки після цього рухайся далі. Ти помітиш, що ці читання впорядковані за природною послідовністю розвитку стосунків: прийти, зустрітися, служити, довіряти.

«Але, Бреннане, – міг би заувжити ти, – Його милості незліченні. Щоранку вони нові. Чому тільки дев'ятнадцять?»

І я відповів би: «Саме тому, що Його милості справді незліченні, і сам світ не вмістив би написаних про них книг. І тому, мій друже бродяго, що цих кількох дорогоцінних милостей вистачить, щоб на все життя просочити тебе дивом і показати тобі Христа твоєї подорожі. І зцілити твоє серце... якщо ти дозволиш».

О, Бог Отець наш, будь присутній з нами, Твоїми найменшими учнями, на кожній сторінці цієї подорожі; у кожній думці й кожному почутті.

*Ми йдемо вперед в ім'я Твого Сина, Ісуса Христа. Проведи нас у таємницю вчення в серці Твого розіп'ятого Сина, таємницю любові, яка перевершує всяке знання і розуміння. Укрий нас Його красою. Вділи нам благодаті справжнього навернення, щоб ми зробили рішучий крок з темряви нашого життя і рушили до Світла, яким є Твій Син, Ісус, який живе і царює з ТОБОЮ і Святим Духом, один Бог на віки вічні.
Амінь.*

ПРИЙТИ

1. Будь тут і тепер.

І тут, на самому початку, ми все почнемо знову, як гадаєш? Усе нове, навіть ця добре відома до цього моменту історія.

Уяви...

За тобою женеться розлючений тигр. Ти біжиш щодуху, але добігаєш до краю скелі. Озирнувшись, ти бачиш тигра, який от-от стрибне на тебе. На щастя, ти також помічаєш мотузку, яка звисає у провалля. Ти хапаєш її та лізеш униз, щоб не потрапити в лабету до тигра. Хух, ледь устиг!

Але зараз ти дивишся вниз. Під тобою у двох сотнях метрів стримлять зубчасті скелі. Тож ти дивився вверху. Ти бачиш тигра, який присів і чекає... а також двох голодних мишей, які взялися гризти мотузку.

Що робити?

Неподалік, на прискалку, ти помічаєш сунічку. Обережно дотягуєшся до неї, зриваєш і з'їдаєш її

заразом. «Ммм...! Це найсмачніша суниця, яку мені доводилося куштувати у житті!»

Про що ця історія? Лови дар цього моменту! Якщо тебе поглинають думки про скелі внизу чи про тигра вгорі – про твоє минуле чи майбутнє, ти втратиш суницю, яку Бог хоче дати тобі тепер, у цей момент.

У цих читаннях я прошу тебе зробити серйозну спробу залишитись вкоріненим у теперішньому моменті. Впорядкуй свій час, свої думки, свої емоції. Не дозволяй страхам або тривогам витіснити дію Духа у твоєму житті. Будь тут і тепер. Тоді Бог, коли прийде, знайде тебе в той самий момент – ти чекатимеш, слухатимеш і будеш готовий приймати Його дари.

Читання: Псалом 138

*Заспокойся, о душе моя,
щоб божественне могло діяти в тобі!*

*Заспокойся, о душе моя,
щоб Бог міг спочити в тобі
щоб Його мир огорнув тебе!*

СЕРЕН К'ЕРКЕГОР

2. Не чекай.

Один із найпрекрасніших епізодів Євангелія розповідає про стосунки Христа і Марії Магдалини, особливо про їхню зустріч, яку описує Лука в сьомій главі. Припускаючи, що саме Марія була тією грішницею, про яку розповідає апостол, уяви сцену, коли вона заходить у кімнату, де фарисей Симон приймає Ісуса у себе в гостях. Вона, відома в місті грішниця, вагається, опинившись перед таким вражаючим релігійним товариством. Стискаючи в руках алебастрову пляшечку з пахощами, вона починає плакати.

Мабуть, ти знаєш, що було далі. «Ставши, вся у сльозах, коло ніг Ісуса ззаду, – пише Лука, – почала обмивати слізьми йому ноги, потім волоссям своєї голови обтирати та цілувати ноги й мастити пахощами» (в. 38).

Що спонукало Марію вчинити такий прекрасний акт поклоніння? Я думаю, її просто здолала краса і співчуття цієї магнетичної людини – Ісуса! І я уявляю, як Його очі промовляли до неї: Маріє, підійди до Мене. Зараз. Не чекай, доки наведеш лад у своїх справах та припиниш соромитися минулого. Не зволікай, доки твою репутацію буде врятовано, доки звільнишся від гордості і хтивості, заздрощів і ненависті до себе. Прийди до Мене зараз зламанною і грішною. Прийди зараз, з усіма своїми страхами і невпевненістю. Я любитиму тебе такою, якою ти є – просто такою, як ти є, а не такою, якою, на твою думку, ти повинна бути.

Творча сила Ісусової любові покликала Марію Магдалину сприйняти себе так, як це робив Він, побачити у собі можливості, які бачив Він. Життя Марії є свідченням головної істини про те, що любов робить можливим піднятихся від найнижчих глибин до сяючих висот, де перебуває Бог.

Мій друже, не чекай. Приходь вже, просто таким, яким ти є зараз, щоб почути Його голос і отримати Його любов.

Читання: Луки 7, 36–38

Поклонятися – це визнавати всю повноту об'єкта і мізерність себе. У поклонінні власна нікчемність зникає і rado згасає у присутності вічності.

АНТОНЕН СЕРТІЯНЖ

3. Ісус прагне глибокої дружби з тобою.

Якщо ти в дитинстві ходив до недільної школи, то пам'ятаєш історію про те, як Ісус покликав чоловіка низького зросту на ім'я Закхей злізти з дерева, повідомляючи йому новину: «Закхей, я сьогодні хотів би вечеряти в твоїм домі». У єврейській традиції сказати «я хотів би вечеряти з тобою» означає «я хочу стати твоїм другом». Навіть сьогодні ортодоксальний єврей не запросить тебе до свого дому на вечерю, хіба що хотітиме зав'язати з тобою дружні стосунки або поглибити вже існуючу дружбу. Це дуже особлива зустріч. (До речі, добре пригадувати собі це щоразу, коли ти приймаєш Причастя. Ісус – Господар, і коли Він запрошує тебе до Свого столу, Він заявляє: «Я прагну глибокої дружби з тобою».)

Закхей, як ти, можливо, пам'ятаєш, був жадібним покидьком, якого ніхто не поважав. Він збирав податки для Риму з власного народу і мав з цього відкат. По тому, як жваво він реагує на Ісусові слова, можна здогадатися, що йому не надто часто пропонували дружбу. Доки Петро ламає руки над невдалим, на його думку, вибором товариства, Ісус нагадає йому – і нам також – про Свою місію. Він каже: «Я прийшов не для того, аби кликати праведників. Я прийшов покликати грішників» (див. Луки 19:10).

Євангеліє – не для гарних хлопців, розумників та героїв. Воно – для убогих, слабких, грішних чоловіків і жінок з обмеженими здібностями і спадковими вадами – для таких, як ти і я. І в Судний день наші життя оцінюватимуться лише мірою наших особистих стосунків з воскреслим Ісусом. І Го-

сподь поставить кожному з нас одне головне запитання, яке визначатиме всі інші: «Чи вірив ти, що Я любив тебе? Що Я прагнув тебе? Що Я день у день чекав на тебе?»

Читання: Луки 19, 1–10.

*Прагну, щоб Ти єдиний просвічував мене,
щоб Ти єдиний промовляв до мене.
Нехай все, що я пізнаю, окрім Тебе,
буде лише моїм випадковим супутником
у дорозі до Тебе.*

КАРА РАНЕР

4. Моли про допомогу Духа.

Лише Дух Ісуса Христа може здійснити глибинні внутрішні перетворення – поглиблення віри, справжнього навернення серця, радикального розриву з гріхом, більшої довіри до Бога і більш милосердного, люблячого серця. Тож я закликаю тебе витратити більше часу, щоб благати Його Духа і читати Його Слово.

Не думай, що Дух діятиме у твоєму житті без твоєї ініціативи. Благай, щоб Святий Дух могутньо спливав на тебе. Де б ти не був – у церкві чи вдома, сам чи з іншими людьми, дивився телевізор, лежачи в ліжку, чи їхав на роботу – постійно молись, щоб отримати більше Духа Ісуса Христа.

Відтак знайди час на приватне читання Нового Завіту. Кожного дня, якщо це можливо, виділяй півгодини найкращого часу – коли ти найбільш уважний – молитовному читанню. Саме тоді, як свідчить мій досвід, Господь промовлятиме до твого серця те слово, яке Він приготував тільки для тебе.

*О Боже, я шукаю Тебе, але серце моє непостійне.
Я вірю; благаю, допоможи моему невірству.
Коли все, що я можу, – це тільки хотіти прагнути
Тебе, візьми крихту моєї віри
і розламай її, як хлібину, щоб нагодувати тисячі,
починаючи, коли Твоя ласка, з мене.
Ти не відкидаєш жодного з доведених до розпачу,
зрішних, спраглих Своїх дітей.
Ти кажеш завжди лише одне: «Приходь!»
Я приходжу до Тебе, Боже.
Вилий на мене Свого Духа.
Промов до Своєї дитини слова життя.
Я молюсь в ім'я Ісуса, амінь.*

ЗУСТРІТИСЯ

5. Особа Ісуса.

Хто цей Ісус з Назарету – цей назаретський тесля, в чие ім'я були розроблені численні теологічні системи, організовані церкви по всьому світу, влаштовані хрестові походи, започатковані реформи й оновлення?

Свою думку на це питання висловлювали церковні собори, а також історики, теологи, імператори, режисери, і ще безліч тих, хто вірить, і тих, хто сумнівається.

Але інші люди не можуть відповісти від нашого імені. Ти повинен сам поставити собі це питання і дати на нього свою відповідь. І я повинен. Ісус теж ставив це питання Своїм учням: «А ви, – спитав їх, –

що кажете про мене: хто я?» Озвавсь Петро та й каже до нього: «Ти – Христос» (Марка 8:29).

Мій попутнику, я прошу тебе: опиши Христа, з яким ти особисто зустрівся на теренах власного єства. Опиши Його, ніби робиш це другові за горнятком кави. Опиши не божество, про яке ти чув або в існування якого тебе вчили вірити, але Христа, якого ти насправді зустрів.

А після цього я запрошую тебе тверезо подумати над тим, що відкриває тобі власна розповідь.

Читання: Марка 8, 27–30; Римлянам 10, 8–13.

*Я згинаю свої коліна перед Отцем,
від якого бере ім'я все отцівство на небі й на
землі, щоб він дав вам за багатством своєї
слави скріпитись у силі через його Духа,
на зростання внутрішньої людини,
і щоб Христос вірою оселився у серцях
ваших, а закорінені й утверджені у любові –
спромоглися зрозуміти... яка її ширина,
довжина, висота і глибина, і спізнати
оту любов Христову, що перевищує всяке
уявлення, і таким чином сповнились
усякою Божою повнотою.*

АПОСТОЛ ПАВЛО

6. Заклик з хреста.

Прийняти Особу Ісуса як Христа в кожен куточок нашого життя – це початок перетворення обірванця. Але наше перетворення народжується із самосуперечливого факту: цей Ісус, до якого ми йдемо, є розіп'ятий Бог. Так, для тих, хто прямує до загибелі, послання Хреста – цілковите безглуздя.

Але для нас – тих, хто переживає спасіння, воно, хай несвідомо, є водночас силою і незбагненою мудрістю Бога.

Страсті Ісуса – жахливий факт в історії. Але якщо ми хочемо й далі впродовж усього нашого життя пити животворну воду Святого Духа, то повинні залишатися біля тіла нашого розіп'ятого Господа, з якого плинуть води спасіння. Єднання з Ісусом у таємниці Його страждання і смерті є неодмінною умовою переживання Божої сили і мудрості в нашому житті. Про це пише Павло в Посланні до Филип'ян: «Я все втратив ... щоб спізнати його й силу його воскресіння і участь в його муках, уподібнюючись йому у смерті» (Филип'ян 3, 8–10). Того дня, коли ми перестанемо свідчити про Ісуса Христа, прибитого до хреста, ми втратимо свій зв'язок з євангелієм.

Покликання кожного учня – це також покликання і до хреста. Павло казав галатам: «Ви не зможете належати Ісусові Христу, якщо не розіпнете усі свої пристрасті та прояви пожадливості» (див. Галатів 5, 16–25). Самоконтроль над кожною формою гріха, егоїзму, емоційної нечесності і деградованої любові – це вузька дорога до християнської свободи, якою мало хто ходить. Але немає росту без болю, і немає чесності без самозречення. (Звичайно, жодне таке прагнення не є особливо привабливим без особистої любові до Ісуса Христа).

Слухай, що Ісус каже тобі з хреста: «Я помираю, щоб бути з тобою. Я справді помираю, щоб бути з тобою».

А тоді Він шепоче: «Ти помреш хоча б трохи, щоб бути зі Мною?»

Читання: 1 Коринтян 1, 18 – 2, 5; Филип'ян 3, 7–11

*Мені здається, що жодна людина,
яка повністю збагнула сенс Розп'яття,
вже не зможе всерйоз ставитися
до будь-якого прояву чи інструменту
земної влади, яким би почесним,
принадним чи значущим він не виглядав.*

МАЛКОЛЬМ МАГТЕРІДЖ

7. Через Ісуса ми пізнаємо Авву.

Ким є Бог у твоїй уяві – насправді? Чи Він – невидимий почесний президент зовнішнього простору? Верховний каратель на небесах? Жандарм, який б'є тебе кийком по голові щоразу, коли ти спотикаєшся і падаєш? Прискіпливий митник, який порпається у твоєму моральному багажі в пошуках добрих і поганих вчинків? Всесильний злодій, який вдирається, щоб позбавити тебе миру і радості?

Усе це звичайні людські проєкції. Під проєкцією я маю на увазі те, що ми накладаємо на Бога наше власне зубожіле розуміння Його. Як дорого нам коштують такі ілюзії! Молитися будь-якому Богові, окрім Отця, який знаходить справжню втіху в примиренні, – це омана, малодушність і марновірство. Ба гірше – це ідолопоклонство.

Існує тільки один справжній Бог – Той, якого ми бачимо в особі Ісуса. Ісус прийшов, щоб невидимого Бога можна було побачити і почути. «Хто мене бачив, той бачив Отця», – казав Він (Йоана 14, 9). Ти прагнеш знати, який твій небесний Отець? Подивися в очі Ісуса. Тільки Ісус Христос виявляє нам повне і предивне одкровення Отця. Ісус є людським обличчям Бога.

Одного дня учні запитали Ісуса: «Господи, навчи нас молитися».

Ісус відповів їм: «Коли ви молитесь, кажіть: «Отче...»
Отче наш.

Для нас це, без сумніву, знайомі слова. Але для дванадцятьох апостолів це були революційні слова, яких ніколи раніше не чули ні пророки, ні священники. Цим одкровенням Ісуса всі фальшиві образи Бога відмітаються геть.

Ти віриш, що Бог є твоїм Отцем, чи досі вважаєш, що ця звістка надто добра, щоб бути правдою?

Читання: Йоана 14, 6–11

Будь моїм зором, о Господи серця мого.

Все, окрім Тебе, – геть усе марнота.

Думка моя Ти удень і вночі. Ві сні і в чужанні,

Твоя присутність – світло моє. Будь моєю мудрістю, істинним словом моїм; я навіки

Твій. Перебувай зі мною, Господи.

ІРЛАНДСЬКА МОЛИТВА VIII СТОЛІТТЯ

8. Бог, який є любов.

Друга радикальна істина, яку повідомляє нам Ісус про Отця, – це те, що Бог є любов'ю. Звучить майже банально, чи не так? Але порівняльне дослідження світових релігій покаже, яким вражаючим і новим є християнське твердження про те, що Бог є любов'ю.

Воно означає, що все, що робить Бог, – це любов. Бог не просто є любов'ю – Він є люблячим, тобто Він завжди діє з любов'ю. Достоту так, як світить сонце, передаючи своє світло і тепло тим, хто їх прийме, так любить Бог, виливаючи Своє світло і тепло на тих, хто їх прийме.

Усі зміни в якості життя християнина виростають зі зміни бачення дійсності. Ісус сказав: «Спізнаєте правду, і правда визволить вас» (Йоана 8, 32).

Тож я питаю тебе: «Чи справді ти віриш у те, що Бог є повсякчасно, незмінно люблячим?» І чи дозволив ти, щоб ця істина змінила твоє особисте бачення дійсності... кожен прихований закуток, бентежну тінь і сильне бажання, які воно містить? Тут починається твоє особисте перетворення.

Коли я був маленьким хлопчиком, у мене було найвніше уявлення, що, коли я йду до сповіді, Бог супить на мене, тому що я був нечемний. Щойно я визнавав свої гріхи, Бог починав знову усміхатися, уявляв я собі. Якимось чином моя сповідь означала зміну в Богові. Яке безглуздя! Моя сповідь означала зміну лише в мені.

Тепер я розумію все інакше. Це більше схоже на таке: Ми з тобою стоїмо в центрі освітленого кола на помості церкви; решта церкви – в темряві, але нас освітлює яскраве світло. Для мене ця сцена – гарний образ обірванців, які живуть у стані благодаті. А тепер припустимо, що ти чи я вчиняю важкий, навмисний гріх. Що стається? Ми відходимо вбік у темряву, але світло продовжує світити. Божа любов ніколи не змінюється – просто ми робимо вибір відійти від неї. Коли ми каємось, то повертаємось у світло Божої любові, яка перебуває завжди.

Читання: Йоана 4, 7–16

Благодать – це величність, свобода, незаслуженість, несподіваність, новизна, довільність, у яких зв'язок з Богом, а відтак можливість пізнати Його, відкриває людині Сам Бог. Благодать – це Боже благовоління.

КАРЛ БАРТ

9. Бог любить тебе безумовно.

Насамкінець, вражаюче одкровення Ісуса про Його Отця виявляє те, що Бог любить тебе і мене безумовно і такими, якими ми є.

Подумаймо над цим разом. Твій Батько Бог любить тебе таким, яким ти є, а не таким, яким ти повинен бути. Він любить тебе, незважаючи на вірність і невірність, гідність і негідність. Він любить тебе у ранішньому сонці і вечірній зливі. Він любить тебе однаково і в стані гідності, і в стані безчестя. Він любить тебе без застережень, жалю, кордонів, обмежень і кінця. Хай би що сталося, хай би що ти вчинив. Він не може перестати любити тебе!

Одного разу я збирався поїхати в подорож до Нью-Йорка з двома друзями, Полом і Дженні. Пол, банкір, який мав справи в місті, запросив із собою дружину. Але як раз перед від'їздом у їхньої трирічної доньки Марі трохи піднялась температура.

Дженні обернулась до Пола. «Ми не можемо поїхати в Нью-Йорк», – сказала вона.

Пол намагався заспокоїти дружину. «Дженні, в неї таке було двічі за останній рік, – благав він. – Її температура трохи піднімається, а тоді за кілька годин знову нормальна. До того ж мої батьки будуть тут наглядати за нею, пам'ятаєш? Їдьмо!» Дженні неохоче погодилась, і ми вирушили в аеропорт.

Ось що я запам'ятав собі найбільше про цю подорож.

Ми ще тільки їдемо в авто до аеропорту, коли Пол каже: «Люба, тільки подумай: сьогодні ми зупинимось у готелі «Плаза!»

«О, це прекрасно! – відповіла Дженні. – Ми не були там від нашого медового місяця. І щойно приїдемо в аеропорт, я зателефоную додому і дізна-

юсь, як там Марі».

За кілька хвилин Пол сказав: «І, люба, завтра ввечері ми підемо на мюзикл «Чикаго». А потім по-вечеряємо в «Сарді».

«О, я читала в журналі «Гурман», що в «Сарді» обов'язково треба спробувати їхнє філе яловичини, – сказала Дженні. – Я собі точно його замовлю. І я зможу щовечора телефонувати додому з готелю і дізнаватись, як там Марі».

Дев'ять разів упродовж наступних двадцяти хвилин у розмові Дженні Шелдон мимоволі виявляла турботу про свою доньку – а ми навіть ще не виїхали за місто!

Слухайте ж, мій брат і сестра, Ісус Христос прийшов у цей світ сказати нам, що радше Дженні Шелдон забуде про своє дитячко Марі, ніж Бог коли-небудь забуде тебе! Якщо взяти любов усіх найкращих матерів і батьків, які будь-коли жили на землі (вдумайтеся в це на мить) – усю їхню великодушність, доброту, терплячість, вірність, мудрість, ніжність, силу і любов – і поєднати всі ці чесноти в одній людині, то вона все одно буде лише блідою тінню любові і милосердя в серці Бога до тебе і до мене.

Читання: Ісаї 49, 15–16; Луки 15, 11–33

Велика духовна битва починається – і ніколи не закінчується – коли ми повертаємо собі усвідомлення того, що ми обрані. Задовго до того, як на нас подивились люди, нас бачили люблячі очі Бога. Задовго до того, як хтось почув наш плач чи сміх, нас чув наш Бог, для якого важливе кожне наше слово. Задовго до того, як хтось заговорив до нас у цьому світі, з нами розмовляв голос вічної любові. Наша цінність, неповторність

*і індивідуальність дані нам не тими,
кого ми зустрічаємо в часі, відрахованому
годинником – нашому короткому земному
житті – але Тим, Хто обрав нас з любові,
яка ніколи не минає, любові,
яка існувала вічно і буде завжди.*

ГЕНРІ НОУЕН

10. Ми волаємо: «Авва!»

Один рабин запросив мене на бар-міцву до своєї синагоги. Під час вечері я спостерігав, як чотирирічний син рабина закінчив їсти, знудьгувався і вибрався з-за столу. Він відійшов не надто далеко, але раптом втратив орієнтири. Хлопчик почав у паніці озиратися довкола, аж поки не помітив свого батька на чолі столу. Він біг так швидко, як тільки могли нести його маленькі ніжки. За пів метра від столу він кинувся батькові на коліна з вигуком: «Ав... Ав... Авва!»

Навіть сьогодні «Авва» – це перше слово, яке починають вимовляти більшість ізраїльських дітей – Авва! Тату!

Ісус каже, що це справжня постава християнської молитви – постава малої дитини, яка тікає до колін батька, вигукуючи: «Тату, тату!» Під час тих нещадних годин у Гетсиманському саду Ісус взивав: «Авва – Отче!..» (Марка 14, 36). І апостол Павло нагадує нам, що всі Божі сини і дочки отримали того самого Духа, «яким кличемо: «Авва! – Отче!» (Римлян 8, 15).

Бачиш, чому одкровення Ісуса щодо природи Бога таке революційне? Чому жоден християнин не може сказати, що одна форма молитви така ж добра, як і інша, або що одна літургія така ж добра, як

і інша? Ісус Христос відкриває нам правду про Бога, у чій присутності Мойсей мав зняти своє взуття, Бога, з кінчиків пальців Якого постав цей всесвіт, Бога, порівняно з величчю Якого Гранд-Каньйон – це лише секундний спалах, Бога, порівняно з силою Якого ядерна бомба – ніщо... Ось до цього безкінечного, святого Бога, каже Ісус, ми можемо наважитися звертатися з близькістю. З тією ж ніжністю, обізнаністю і благоговінням, з якою, по суті, дитина мчить на коліна до свого батька, вигукуючи: «Та... Та... Тату!»

Читання: Галатів 3, 26 – 4, 7

*Те, ким ми є, ми визначаємо тим,
як звертаємося до Бога.*

ТОМАС МЕРТОН

11. Проста молитва.

Ти не мусиш вступати до трапистського монастиря або йти в пустелю, щоб навчитися споглядальної молитви. Почни з цього: проведи сорок хвилин на день свого найкращого часу в простій і побожній молитві: «Авва... Я належу Тобі».

Вдихаючи повітря, промовляй: «Авва».

Видихаючи, промовляй: «Я належу Тобі». Ця молитва коротка і досконало відповідає нормальному ритму нашого дихання. За три місяці ти зможеш зробити цю просту молитву природною для себе та невід'ємною частиною тебе самого.

Можеш промовляти цю молитву, коли дивишся телевізор, лежиш у ліжку, їдеш на роботу, обідаєш чи сидиш у каплиці. Я часто практикую її під час проповіді.

Авва... Я належу Тобі.

Авва... Я належу Тобі.

Авва... Я належу Тобі.

Це просте вираження поклоніння й покори наповнює наше єство глибоким усвідомленням того, ким ми є – сином чи донькою Отця в Христі Ісусі силою Святого Духа. І стверджуючи це знову і знову впродовж кожного дня, ми також отримуємо розуміння, чому ми тут і куди прямуємо.

*Господи Ісусе, будь для мене дорогою до Авви – Отця. Будь для мене єдиною істиною та всім моїм життям. Веди мене у розір'яте життя, яке є справжнім і вічним. Відводь мене від усього, що є меншим. Своєю любов'ю онови моє єство, щоб я міг прийняти Твою любов, пізнати її по-справжньому і бути Твоєю любов'ю для інших.
Амінь.*

СЛУЖИТИ

12. Свобода служіння.

Який образ постає в уяві, коли ти думаєш про друге пришествя Ісуса Христа в славі? У Євангелії від Луки ми читаємо власне свідчення Ісуса про те, що коли Він повернеться у славі, то прийде як слуга Божого народу. «Щасливі ті слуги, що їх він, прийшовши, застане невисипущими! – читаємо ми. – Істинно кажу вам: Він підперезеться, посадить їх за стіл і, приступивши, почне їм служити» (Луки 12:37).

Цей безпрецедентний і скандальний переворот земних цінностей – тріумфальний Месія, який при-

ходить служити – вказує християнам шлях до радісної свободи у служінні:

- абсолютно добровільно обирати бути радше слугою, ніж господарем маєтку;
- весело насміхатися з богів влади, престижу, слави та визнання;
- відмовлятися сприймати себе серйозно, а тому відмовлятися сприймати серйозно будь-кого, хто себе так сприймає;
- захоплюватися радістю і дивуватися баченню та способу життя Ісуса, слуги Божого...

Таке революційне ставлення зі співчуттям і самовідданістю несе на собі печать справжнього учнівства. Але ми ніколи не повинні плутати їх зі сльозливою сентиментальністю. Співчуття – це духовність твердої їжі, не молока; любові, а не мазохізму; справедливості, а не філантропії. Воно вимагає зрілості, великого серця, готовності ризикувати і уяви. Буденні і малопомітні вчинки милосердя, годування, надання притулку, відвідування хворих і ув'язнених, навчання, виправлення, підбадьорення, терпіння кривди, надання порад і розради та спільна молитва з людьми є втіленням способу життя у Божому царстві.

Особисто я, мій друже, волів би радше бути одним з тих злиднів, які вчаться радісному служінню від Ісуса, аніж серед законників, моралізаторів і зануд, які споруджують пам'ятники релігійній правильності... а тоді не можуть побачити за ними Божої дитини, яка потребує допомоги.

Читання: Галатів 5

*Люди спрагли Бога. Люди спрагли любові.
Чи ви свідомі цього? Чи знаєте ви про це?*

*Чи бачите ви це?
Чи маєте ви очі, щоб бачити?
Дуже часто ми дивимось, але не бачимо.
Ми всі проходимо через цей світ.
Нам потрібно розплющити очі
і побачити.*

МАТИ ТЕРЕЗА

13. Зцілення через спільну трапезу.

Християнське служіння – це не емоція і не стан свідомості. Це рішення жити життям Ісуса. Це не має нічого спільного з тим, що ми відчуваємо, й повністю ототожнюється з тим, що ми робимо.

Роздумуючи знову над обідом Ісуса із Закхеєм (тим коротуном – шахраєм і негідником), ми повинні розуміти, що навряд чи зможемо оцінити масштаби скандалу, який викликав Ісус Христос. У юдаїзмі першого століття товариство за одним столом із жебраками, збирачами податків і повіями було релігійним, соціальним і культурним табу. І те, що Ісус фактично мав намір стати другом Закхеєві, не оминувло уваги фарисеїв. Він не просто ламав закон, Він заперечував саму структуру єврейського суспільства.

А тепер спробуй уявити значення цих обідів з точки зору Закхея та інших йому подібних парій. Приймаючи їх як друзів і як рівних, Ісус позбавляв їх їхнього сорому, приниження і провини. Розділяючи з ними хліб, Він доводив, що вони важливі для Нього насамперед як люди. Дбайливою розмовою Він відновлював їхню гідність і звільняв їх зі старого ярма.

Як, мій друже, ми особисто повинні реагувати на цей драматичний суспільний вибір нашого Господа?

Ось що я пропоную:

- щоб ми також усвідомили собі цілющу силу спільної трапези;
- щоб ми радо вітали грішників у нашій спільноті спасених;
- і щоб ми з веселою рішучістю за кожної нагоди розсіювали довкола любов Божу, яка призначена всім і кожному.

Читання: Луки 5, 27–32; Римлян 12, 9–16

*Бог любить те, чого в нас ще немає.
Те, що ще тільки має народитись.
Ми ж у людині любимо вже наявне:
доброчесність, красу, сміливість,
а отже, наша любов корислива і крихка.
Бог, який любить те, чого ще немає,
і вкладає в нас віру, постійно дає нам
початок, адже любов є початком усього.
Даючи впевненість, Бог допомагає нам
народитися, адже любов –
це те, що допомагає нам виринути з
темряви і приводить нас до світла.
І все це настільки прекрасно,
що Бог запрошує нас робити те саме.*

КАРЛО КАРРЕТТО

14. Омивання ніг.

Одного ранку в реколекційному центрі я читав уривок з Йоана 13, в якому описується, як Ісус мив ноги Своїм учням, коли я раптом у вірі перенісся до горниці. І я зайняв там місце Юди.

Слуга Ісус підперезався рушником і налив води з глечика до мідної умивальниці. Він потягнувся, щоб

помити мені ноги. Я мимоволі відсунувся. Я не міг навіть поглянути на Нього. У серці я знав, що зрадив Його погляди, був невірний своїй мрії, а відтак і Його плану на моє життя.

Але Ісус поклав руку мені на коліно і промовив:

– Бреннане, чи знаєш ти, що для мене означали всі ці роки разом? Я тримав тебе навіть і тоді, коли ти в це не вірив. Я люблю тебе, мій друже.

Сльози текли по моїх щоках.

– Але, Господи, мої гріхи, мої постійні падіння, мої слабкості, – почав заперечувати я.

– Розумію, – сказав Він. – Бреннане, я чекав від тебе більше падінь, ніж ти сам очікував від себе.

Він усміхнувся, а тоді додав:

– Ти завжди повертаєшся. Ніщо не приносить Мені такої втіхи, як те, що ти довіряєш Мені, дозволяючи Моєму милосердю бути більшим за твою гріховність.

– Але, Ісусе, – вихопилось у мене, – вади мого дратівливого характеру, хвастощі, роздування правди, прикидання, нетерплячість, усі ті рази, коли я напивався...

– Ти кажеш правду, Бреннане. І все ж твоя любов до Мене не похитнулась, і твоє серце залишилося чистим. І до того ж ти зробив одну річ, яка змушує Мене забувати про все інше.

Я нахилився вперед, збентежений.

– Що це? – запитав я.

– Ти був добрим до грішників, – відповів Ісус.

Я так ридав, що священник із сусідньої кімнати прийшов і постукав у мої двері, щоб запитати, чи щось сталося. Я запевнив його, що зі мною все гаразд, і повернувся до молитви.

Тоді я почув, як Ісус каже:

– Тепер Я піду. Я просто помив тобі ноги. Роби те саме для інших. Служи Моїм людям смиренно і з любов'ю. Тоді ти знайдеш щастя. Мир тобі, Мій друже.

Читання: Йоана 13, 1–17

*Чому ти розпалив у мені це полум'я віри,
це тьмяне світло, яке винаджує нас вийти
з яскравої безпеки наших маленьких хатин
у Твою ніч?*

*І чому Ти зробив мене Своїм священиком,
тим, чие покликання – бути з Тобою заради
людей, коли від власної обмеженості мені
перехоплює подих у Твоїй присутності?*

КАРА РАНЕР

15. Свобода від зневаги до самого себе.

Ненависть до себе – це величезна перешкода любити інших людей. Зазвичай ми не любимо інших не тому, що надто любимо себе, а тому, що не здатні любити себе достатньою мірою. Ми боїмося і не довіряємо іншим, тому що відчуваємося неповноцінними. Ми ховаємося за злість, сарказм або осудження, тому що переконані, що й самі не багато чого варті.

Цікаво, що можна прочитати Євангеліє рядок за рядком і побачити, що Ісус жодної хвилини Свого служіння не витратив на те, щоб підкріплювати такі наші негативні переконання про себе самих. На противагу в традиційному християнстві ми часто чуємо, що повинні щоранку дивитися у дзеркало і вигукувати: «Черв'як земний! Шмаркач! Жалюгідний нікчема!»

Але це – не євангеліє Ісуса Христа. Він казав: «Люби ближнього твого, як себе самого». Іншими

словами, моя здатність любити іншого прямо пропорційна моїй здатності любити себе. Отець Адріан фон Кан писав: «Легідність до мого дорогоцінного, крихкого «я», яку викликає саме Бог, є осердям моєї легідності до інших, і це також головна умова моєї близькості з Богом».

Мій друже, чи ти колись дозволяв собі повірити, що Ісус цінує тебе за прагнення бути з Ним? За прагнення сказати «ні» стільком речам, які можуть розділити з Ним? Чи ти колись даєш собі дозвіл думати, що Ісус вдячний тобі за твою допомогу іншій людині? За те, що ти зупинився на мить, щоб усміхнутися одному з Його дітей, яке так сильно потребувало побачити усмішку? За те, що намагався більше дізнатись про Нього? Чи ти колись думав, що Ісус може бути розчарований і засмучений через твою невіру у своє повне й беззастережне прощення?

Таємниця нашої віри така: Бог любить нас і Ісус Христос помер би за нас, навіть якщо ми були б єдиною людиною на землі. Пауль Тіллх не втомлювався казати: «Віра – це сміливість прийняти прийняття: прийняти те, що Бог любить мене таким, яким я є, а не таким, яким маю бути, адже я ніколи не стану таким, яким мені слід бути».

Євангеліє Ісуса Христа закликає нас визнати нашу власну цінність і гідність, любити себе смиренно й розсудливо і прощати себе, як нам було прощено. Все, що менше, – це відмова прийняти любов Бога до нас. По суті це відмова від Христової смерті на хресті заради нас та визнання її колосальною помилкою.

Подумай так: якщо б Ісус сьогодні сидів за твоїм обіднім столом і викладав правду про все твоє життя – твої жахливі повторювані гріхи, приховані

наміри, скелети в шафі, темні бажання, яких ти сам навіть не усвідомлював, – ти б все одно відчував радість, мир і прийняття в Його присутності.

Чому? Тому що ти нарешті усвідомив би свою не-оціненну значущість, яку Ісус бачить у тобі. І тому, що ти б почув, як Він каже: «Отут зостануться твої гріхи. А я прийшов заради тебе, Мій друже».

Читання: Псалом 50

*Якщо Господь Ісус Христос
омив тебе Своєю власною кров'ю і простив
усі твої гріхи, як смієш ти
відмовлятися пробачити собі?*

ФРЕНСІС МАКНАТТ

16. Христос у твоєму ближньому.

Узимку 1947 року абат П'єр, сучасний апостол милосердя до убогих Парижа, побачив на вулиці молоду сім'ю – безпритульних, які ледь не замерзли на смерть. Він узяв їх і привів до свого маленького помешкання, яке вже було переповнене іншими волоцюгами. Місця для новоприбулих не вистачало, тож абат П'єр пішов до каплиці, забрав звідти Святі дари, переніс їх нагору в холодне, неопалюване горище, а тоді розташував ту сім'ю в каплиці на ніч. Коли його співбрати-домініканці висловили своє збурення через таку неповагу до Святих дарів, абат П'єр відповів: «Ісусові Христу не холодно в Євхаристії, але Йому холодно в тілі маленької дитини».

Кожного разу, коли ми збираємося, щоб брати участь у Євхаристії, ми охоче віримо, що після слів освячення Ісус Христос дійсно і по-справжньому присутній у хлібі. Чому ми віримо в це? Тому що Він сказав: «Це Моє тіло».

Але Він також казав, що Він присутній у тих, хто нас оточує. «Усе, що ви зробили нужденним, усе, що зробили найменшим з ваших братів та сестер – ви Мені зробили. І ось як сильно ви любили Мене». Чому ми не віримо в це?

Мати Тереза так переконливо виразила своїм життям і словами те, як вона бачить світ і Христа у ньому. «У Євхаристії я бачу Христа у вигляді хліба, – писала вона. – У нетрях я бачу Христа під гнітючим виглядом убогих. Євхаристія та убогі – єдина моя любов».

Просто зараз Господь перебуває в тому, хто біля тебе, хто перед тобою й позаду тебе. Коли ти підеш увечері додому і відчиниш двері своєї оселі, Господь буде присутній там у кожній людині. Інколи Він там похований. Інколи Він зв'язаний там по руках і ногах, але Він там є. А ти і я, мій друже, отримали дар віри, щоб виявляти там Його присутність, а Святий Дух був влитий у наші серця, щоб ми могли любити Його там, адже сенс нашої релігії – в любові.

Господи Ісусе, Спасителю, Служителю...

Допоможи мені знову мріяти.

*Розпали знову в моєму серці вогонь Твого учня,
який всюди бачить своє покликання,
всюди чує Твоє запрошення, простягає руку Твоїм
дітям у великій нужді... всюди, де він перебуває.*

*Я справді хочу жити Твоїм життям у мені –
служити, піклуватись, давати, співати Твою
пісню – на Твою славу і втіху.*

Амінь.

ДОВІРЯТИ

17. Довіряй захопленню свого Отця.

Трапістський монах Безіл Пеннінгтон пише про простоту молитви: «Батько в захваті, коли його маленька дитина покидає свої іграшки та друзів, біжить до нього й залізає йому на руки. Коли він притуляє до себе маля, його мало хвилює, чи роззирається воно навсібіч, чи перемикає увагу то на одне то на інше, чи зосереджене воно на батькові, а чи просто вмощується, щоб заснути. Батькові це байдуже, адже основне те, що дитина вибирає бути зі своїм батьком, впевнена в любові, турботі, безпеці, яку отримує в цих руках».

Такою має завжди бути молитва. Як синам і донькам нового завіту нам наданий негайний доступ до рук Отця. Ми влаштуємося на руках у нашого Батька, в Його люблячих обіймах. Наш розум, наші думки, наша уява можуть літати то тут то там. Ми навіть можемо заснути. Але основне те, що ми обираємо залишитись тут, у близькості з нашим Отцем – віддаючись Йому, отримуючи Його любов і турботу, дозволяючи Йому робити з нами, що Він забажає.

Звісно, зазвичай ми схильні підносити в молитві лише те, чим нам комфортно ділитися. Але що більше ми наважуємося відкрити Йому все своє тремтливие єство з усіма нашими тривогами, темними бажаннями, страхами, чуттєвістю, лінощами і недосконалістю, то більше ми будемо здатні відчути Його милосердну турботу, яка є досконалою любов'ю, що вижене всі наші страхи.

Читання: Псалом 130; 1 Йоана 3, 1

Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що благословив нас із неба всяким духовним благословенством у Христі. Бо в ньому він нас вибрав перед заснуванням світу, щоб ми були святі й бездоганні перед ним у любові.

Він призначив нас наперед для себе на те, щоб ми стали його синами через Ісуса Христа.

АПОСТОЛ ПАВЛО

18. Своєю тривогою ти ображаєш Отця.

Шарль де Фуко, засновник ордену Малих Братів Ісуса, написав буквально декілька слів, які мали глибокий вплив на моє життя. Він сказав: «Те, що ми без сумніву повинні виявляти перед Богом – це ніколи нічого не боятися. Своїм страхом ми двічі кривдимо Його. По-перше, це означає, що ми забуваємо Його; ми забуваємо, що Він є з нами і що Він всесильний; по-друге, це означає, що ми не підкоряємося Його волі». Ніколи нічого не бійся, навіть смерті, яка, зрештою, є всього лишень останнім ривком до відкритих, розпростертих обіймів Авви, Який чекає на нас.

«Не бійсь, маленьке стадо, – сказав Ісус, – бо вашому Отцеві вподобалося дати вам Царство» (Луки 12, 32). Одного разу в Техасі я побачив на бампері машини наклейку: «Своєю тривогою ти ображаєш Отця».

Пам'ятаєш, як Ісус молився у важкий, переломний момент Свого життя в Гетсиманії? Майже не-самовито, зі страхом і жахом від усвідомлення долі, що чекає на Нього, з чолом у краплях кривавого

поту, Він закричав: «Авва – Отче, усе тобі можливе: віддали від мене цю чашу! Та не що я хочу, а що ти» (Марка 14, 36).

Коли я прокинувся сьогодні вранці, то підставив собі другу подушку під голову і так лежав деякий час, просто промовляючи: «Авва, я належу Тобі». Кожне слово допомагало мені зосередитися на моїй первинній ідентичності і відновити цілісне відчуття себе. Це було наче занурення у гарячу ванну – просто дозволяти любові Отця просочуватися, проникати в тебе, насичувати кожну частинку твого ества.

Я прагну, щоб ти відпустив хвилювання і дозволив собі повністю довіряти Богові. Одна річ – знати, що твій Отець любить тебе, і зовсім інша – відчувати це.

Читання: Матей 6, 25–34; Йоана 14, 1–7

Цікаво, чи не страх є нашою найбільшою перешкодою до молитви. Коли ми входимо у Божу присутність і починаємо відчувати величезне накопичення страху в собі, нам хочеться втекти до різних інших справ, які так щедро пропонує наш зайнятий світ. Але ми не повинні боятися наших страхів. Ми можемо протистояти їм, назвати їх і увести їх у присутність Того, хто каже: «Це Я, не лякайтесь!»

ГЕНРІ НОУЕН

19. Благодать відчайдушної любові.

Насамкінець я запрошую тебе повернутися до тієї сцени милосердя, про яку я згадував на початку – в кімнаті, наповненій пахощами. Ісус за столом навчає, слухає і відповідає на питання. Симон, фари-

сей, й поважні гості напружуються, щоб зрозуміти. І тут аромат Маріїної любові наповнює кімнату.

Нарешті Ісус обертається до жінки, яка схилилася біля Його ніг, однак промовляє до Симона:

Ти бачиш оцю жінку? Прибув Я у твій дім, і ти не дав води Мені на ноги. Вона ж слізьми обмила Мені ноги й витерла своїм волоссям. Поцілунку ти Мені не дав; вона ж, відколи Я ввійшов, не перестала цілувати Мені ноги. Оливою не намастив ти голови Моєї; вона ж миром пахучим намастила Мені ноги.

Тоді Ісус каже про Марію Магдалину те, що, наскільки нам відомо, Він ніколи раніше нікому не казав:

Тому кажу тобі, прощаються її гріхи численні, бо багато полюбила. Кому ж мало прощається, той мало любить (Луки 7, 44–47).

Знаєте, Марія Магдалина залишилась би похованою в історії невідомою повією, якби не її відчайдушна, палка, безкомпромісна любов до Особи Ісуса.

Чи в твоїх стосунках з Ісусом присутня відчайдушна любов? Автентичне християнство, згідно зі Словом, цим і є: трепетом, хвилюванням від любові до воскреслого, живого Ісуса Христа. Він показує нам шлях до Отця, Він виливає на нас Дух П'ятдесятниці – не для того, щоб ми стали поряднішими чи більш високоморальними, а для того, щоб стали цілком новими створіннями – людськими смолоскипами, запаленими полум'ям Духа живого Бога.

О Боже, мій Отче, дякую Тобі за Твої милості – незліченні, невимірні, незбагненні... Дякую Тобі! Будь присутній зі мною тепер на кожному кроці цієї подорожі обірванця. Рости моє внутрішнє єство, щоб я приймав Твою любов і щораз більше

*ділився нею з оточуючими. Дозволь мені бути
Твоїми руками, обличчям і словами для всіх, кого я
зустріну. Звільни мене від тривоги, страху, жалю
й ненависті до себе, цинізму та скептицизму,
щоб я служив Тобі. Звільни мене від всякого гріха,
що руйнує мене, і від темряви невіри. Господи
Ісусе Христе, благослови моє життя і мою
духовну спільноту глибокою вірою і відчайдушною
відданістю Твоїй незмінній милості. Дай нам по-
справжньому чуйні серця, щоб ми могли чути Твоє
Слово і сміливо діяти згідно з ним, на славу Твого
імені і на радість Твого серця. Прошу про це в ім'я
Твого Сина, нашого Господа Ісуса Христа. Амінь.*

Переклад © 2020 Марина Білонога. Всі права захищені.
Відтворення заборонено без письмового дозволу Видавничої групи
«Нард» nard@nard.com.ua

В оформленні обкладинки та внутрішніх сторінок використовуються
зображення за ліцензією Shutterstock.com

Друк: ФОП Поліщук О.В., м. Київ
тел. (044) 592-1349
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК №2142 від 31.03.2005 р.